Як стискає, воскова інфанто,
Цей порфір твоє тіло нужденне.
Як застиг в етикеті побожнім
Погляд твій на Марії Австрійській,
Що, немов монумент із граніту,
У гранітнім сідлі заніміла
На холодному тлі Веласкеса.
Заломив гордий дон капелюха
Й важить оком-вогнем на Данаю,
А вона зашарілася млосно,
Тіціановим злотом наллята,
Й, обважніле іще з насолоди,
Ще від Зевсових пестощів тепле,
Своє тіло безвладно розкрила.
Гойний, ласий у Ірода бенкет,
В кринолiні пухка Саломея
Спокушає купців нідерландських.
Легуміни ж – печені лебідки
І рожеві лангусти на тацях —
Ятрять очи, голодні до болю, —
Р’яно ж їли і сито любили.
При таверні у вихорі танку
Мають литками німфи дебелі,
А загонисті фавни із перцем —
Хай живе дух крутий мушкетерів,
Грім, і блискавки, й порох баталій —
В оберемок їх тягнуть до гаю,
Перестиглих, мов соти, й охочих.
Нахилилась – така молоденька —
Над ріднесеньким в сіні й радіє.
Світе тихий, незрима лампадо.
А у бабки обличчя, мов ріпка,
Квокче курка, і мека овечка,
І стулив зашкарублі долоні
У чоботях немазаних дядько.

Душить в землю склепіння важенне,
А дзвіниця сосонкою – вгору.
Наче склепи, гранітні собори,
Гук гранітний століть, мов соборів,
Душить в землю склепіння уперте.
Цілий світ, кроки вмерлого світу,
В голих стінах луною подзвіння.
Обніми ж бо, Антонію босий,
Вирлооку відьмачку-красуню.
В цій печері з усяким страхіттям
З моди вийшов ти, цвіллю узявся.
Вже тепер по пасео дель Прадо
Їздять патери в автах блискучих —
Теж босоніж, але з педикюром.
А Луї, пишноперий гурмане,
Хоч до сонця й не зовсім подібний,
Як боялась цнотлива інфанта
Кинуть мури свої католицькі
Для поганських розкошів Версаля,
Для поетів і зал кришталевих.
"Наші спогади – сурми мисливські,
Що на буйнім вітру завмирають".
Збляклий дух гобеленів прив’ялих,
Ніжна дама і біла лілея,
Наші спогади – спів гобеленів,
Нитка в нитку – дзюрчання верстата,
Груди всохлі, невиспані очи.
Відгук їх на вітру завмирає.
Десь – чи ж справді? – вві сні, може, в казці
Рейки стрілами, гони летючі,
Кастаньєтів дрібні намистини,
Переливчасті хвилі воланів,
Ніч, як хвіст павича, довга, пальма
Хризантемою в небі зеленім…
– А мені мов берізка краща…